

σαν το παρά την θυρίδα: Η στραταρχίνα Λεφέμπρ, ή Λευκοθέα, ή συνταγματάρχης Κορμάς, ή οποίος είχεν άφίση την παράταξιν, ή Τιάρκος και ή Ζινέττα. Αυτοί δέν έννοούσαν γάφισουν τον Ναπολέοντα να φύγη, χωρίς να τον άποχαιτήσουν δια τελευταίαν φοράν.

Πρώτη ώμίλησεν ή Κα Σάν - Ζέν, με όργην ή οποία την έκαμε να λησμονήση κάθε έθιμοτυπίαν:

— Όσοτε, Μεγαλειότατε, άνέραξεν, έτελειώσαν όλα; Δέν θα ρίξετε στο ποτάμι, ακόμη μία φορά, όπως άλλοτε. Όλους αυτούς τους ξένους που μάς μπήκαν στη μύτη;

Ο Αυτοκράτωρ δέν ήμπόρεσε να μη μειδιάση, επανευρίσκων την κυρίαν Σάν-Ζέν πάντοτε την ιδίαν, πάντοτε είλικρινή, έλευθερόστομον, ήρωϊκήν και πιστήν.

— Είνε πολύ άργά, δούκισσα! άπεκρίθη' αλλά σάς ευχαριστώ, καθώς και τον Λεφέμπρ. Αυτός υπήρξε μέχρι τέλους από τους καλούς.

Έπειτα κατόπιν την χείρά του προς τον συνταγματάρχην Κορμάν και τώ είπε:

— Χαίρε, μικρέ! Ο βασιλεύς θα σε κάμη στρατηγόν!

— Ποτέ, άπεκρίθη έντόνος ο Κορμάς, διότι, Μεγαλειότατε, θα σάς ακολουθήσω. Η Μεγαλειότης σου δέν θα μου άρνηθώ την τελευταίαν αυτήν χάριν.

— Έστω' είπεν ο Αυτοκράτωρ' σε παίρων μαζί μου εις την νήσον Έλβαν.

Έπειτα, ιδών τον Τιάρκον ή οποίος, παρά τώ πλευρόν της Ζινέττας, ίστατο εύλαβώς εις απόστασιν, τον ήρώτησε με αυστηρότητα:

— Μικρά γιδαμαξά του Βασιλέως της Ρώμης, έγκατέλειψες λοιπόν τον υιόν μου;

— Μεγαλειότατε, άπεκρίθη ο Τιάρκος' δέν ήθέλησαν να με πάρουν μαζί των, άν και ήμουν έτοιμος να σκοτωθώ δια να υπερασπίσω εν ανάγκη τον Βασιλέα.

Ο Ναπολέων έδάγκασε τὰ χείλη εις την άπάντησιν αυτήν, ή οποία τώ υπενθύμιζε τον φεύγοντα υιόν του, την κινδυνεύουσαν δυναστείαν του. Έσκέσθη όλίγας στιγμάς, και έπειτα, έξάγων από τώ θυλάκιόν του μίαν έπιστολήν έτοιμην, την έδωκε εις τον Τιάρκον και τώ είπε:

— Δια την Αυτοκράτειραν... Πήγαινε άμέσως να την δώσης εις την ιδίαν και είπέ της να σε κρατήση εις την υπηρεσίαν του Βασιλέως της Ρώμης. Μη τον έγκαταλείψης! Το θέλω! Χαίρε.

Ο Αυτοκράτωρ, αισθανόμενος ότι θα ύπέκυπτεν εις την συγκίνησιν, άπεμά-

κρυνε δια νεύματος τους εύρισκομένους πρό της θυρίδος και επέθη ταχύς της άμάξης, δια να μην είμπορη κανείς να είπη, ότι είδε κλαιόντα τον Ναπολέοντα. Άμέσως ή βαρεία ταξειδιωτική άμαξα, με τους τέσσαρας δυνατούς της ίππους, έξεκίνησε και έξήλθεν από την αύλην του άνσκόρου.

Η τελευταία πράξις της παραδόξου εκείνης τραγωδίας έτελειώσεν. Ούτως έπιστευον τουλάχιστον όλοι οι θεαταί. Μόνος ίσως, εις τώ βάθος της άμάξης του, ο Αυτοκράτωρ, άνεργητικός

«Κυρία, ιδού ή υπάλληλός σας.» (Σελ. 327, στ. 'α.)

και έπίμονος, έσκέπτετο από τώρα μίαν θριαμβευτικήν επάνοδον από την νήσον της έξορίας, προς την όποιαν κάθε στροφή των τροχών τον έπλησίαζε...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ, ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

Ο Τιάρκος και ή Ζινέττα, μετά τον συγκινητικόν άποχαιρεισμένον του Αυτοκράτορος, έπέστρεψαν από τώ Φονταινεμπλώ εις τώ Παρίσι.

Όταν εύρέθησαν εις τώ μαγαζάκι του Παλαι-Ροαγιαλ, τώ όποίον έφύλαττεν ή κυρά-Σαμπώ, έκλεισαν την θύραν και καθήσαντες και οι τρεις υπό τώ φώς της λυχνίας, συνεκρότησαν συμβούλιον.

Η ζωή των έταράσσετο και πάλιν. Το σχέδιον του Βοδδγ άπετύγχανεν οίκτως, άφού ή πανίσχυρος Ναπολέων, τον όποιον ή βασιλεύς των Βοημών είχεν έκλέξη ως προστάτην του Τιάρκου, έναυάγησεν, έξεθρονίσθη και έξορίζετο.

— Άχ, έλεγεν ή νεαρός βοημός' διατι ή μακαριότης κύριός μας να μη μάς άφίση έλευθέρους να γυρίζωμε τους δρόμους της Εύρώπης, μακριά από πόλεις αύλές και παλάτια! Δέν είναι καλλίτερα να ζή κανείς σαν βοημός, να ζητιανεύη έστω, αλλά χωρίς φροντίδες, άμερίμνος σαν τὰ πουλιά, παρά να ανακατεύεται στες τύχες των μεγάλων και να ζή τέτοιες φουρτούνες και σκοτούρες;

— Ίσως, έψιθύριεν ή Ζινέττα. Η κυρά-Σαμπώ όμως δέν ήμπορούσε να πιστεύση, ότι ή άνθρωπος εκείνος, τον όποιον έδλεπεν άλλοτε να περνά ως ήμίθεος πρό των άνικήτων στρατευμάτων του, — τότε που ήτο καντινιέρα εις τώ Δάντσιγ, — έπεσεν από τώσιν ύψηλά και ήτο τώρα δυστυχής έξόριστος χωρίς δύναμιν, χωρίς έξουσίαν.

— Όχι δά! έλεγεν' άδυνατον! Ο Ναπολέων θα ξαναγυρίση!

Πολλοί την στιγμήν εκείνην εις τώ Παρίσι, τρέφοντες την ιδίαν τυφήν έμπιστοσύνην προς τον αυτοκράτορα, έλεγαν την ιδίαν φράσιν και έδουναλίζοντο με την ιδίαν έλπίδα.

Έν τούτοις ή Τιάρκος έξηγούσεν εις την Ζινέτταν τὰ νέα καθήκοντα, τὰ όποια τώ επέβαλλεν ή άποστολή, με την όποιαν τον είχεν έπιφορτίσει ή Ναπολέων.

— Έννοείς ότι, έλεγε προς την φίλην του, έπειδή ή Ναπολέων δέν είναι πλέον Αυτοκράτωρ, αυτός δέν είναι λόγος να να μην έκτελώ τας διαταγάς του. Άπειναντίας τώρα πρέπει να μου είναι ιερώντεροι.

— Θα φύγης λοιπόν; ήρώτησεν ή νεάνις. — Είνε ανάγκη, άπεκρίθη ή Τιάρκος. Ο Ναπολέων μου είπε: «Μην έγκαταλείψης τον υιόν μου!» Οφείλω να υπάγω να τον εύρω.

Και μειδιάσας, προσέθεσεν: — Είμαι, βλέπεις, εις την ιδίαν θέσιν που ήμουν πρό όλίγων έτών εις τώ Μπραουνόου, πρό της μάχης του Άουστερλίτς. Όπως και τότε, έχω στην τσέπη μου ένα γράμμα του Αυτοκράτορος και δια να τώ δώσω, πρέπει να διασχίσω τας τάξεις των Άυστριακών, οι όποιοι όμως, αυτήν την φοράν, είναι μέσα εις την Γαλλίαν!

— Και ή Αυτοκράτωρ δέν είναι πλέον Αυτοκράτωρ! συνεπλήρωσεν ή Ζινέττα. — Ένας λόγος παραπάνω δια να τον ύπακούσω.

Βλέπουσα, ότι δέν θα κατόρθωνε να νικήση την εύγενή έπιμονήν του φίλου της, ή Ζινέττα συνεζήτησε μετ' αυτού

περί του καλλιτέρου τρόπου, με τον όποιον θα έφθανε πλησίον της Αυτοκρατειρας και του Βασιλέως της Ρώμης, τους όποιους ή Άυστριακοί εκράτουν αίμαλώτους εις τανάκτορα του Ραμπουγιέ.

Η σύζυγος του ήττημένου αυτοκράτορος είχεν ένθυμηθώ ότι ήτο θυγάτηρ του νικητού. Και άφού έδίστασε μεταξύ Ραμπουγιέ και Φοντενμπλώ, ή Μαρία Λουίζα άπεράσισε τέλος να φέρη τον υιόν της προς τον αυτοκράτορα της Άυστριας Φραγκίσκον Β', τον πάππον του, με την έλπίδα να τον συγκινήση.

Έν τούτοις ή Ναπολέων είχεν είπη: — Θα έπροτιμούσα να έσφαζαν τον υιόν μου, παρά να τον έδλεπα ποτέ να ανατρέφεται εις την Βιέννην ως πρίγκιψ άυστριακός!

Ο Τιάρκος, συζητών όλσεν με την Ζινέτταν και την κυρά-Σαμπώ, έκύτταζεν έπιμόνως τας δαντέλλας και τὰ κεντήματα, που έστόλιζαν την προθήκη του μαγαζιού. Έξασφα είπε:

— Ζινέττα, μου έμπιστεύεσαι μερικές πραγματείες σου;

— Τι να τες κάμης; ήρώτησεν έκπληκτος ή νεάνις.

— Να τες πάγω στην Αυτοκράτειρα, μήπως θέλη ναγοράση... Οι Άυστριακοί δύσκολα θάφιναν να περάση έναν άκόλουθον του Βασιλέως της Ρώμης, εύκολα όμως θα έπέστρεπαν την είσοδον εις ένα πραγματευτήν. Έτσι θα κατόρθωνα, χωρίς να ύποπτευθώ κανείς, να τες δώσω τώ γράμμα του Αυτοκράτορος.

Η Ζινέττα και ή κυρά-Σαμπώ δέν ήμπόρεσαν να μην έπιδοκιμάσουν τώ ευφύεσ αυτό σχέδιον του Τιάρκου. Άμέσως έδιάλεξαν τας ώραιότερας δαντέλλας του καταστήματος, προσέθεσαν μερικές έσάρπες, και τὰ έβαλαν όλα εις γάρτινα κουτιά. Έν τώ μεταξύ, ή γιδαμαξάς έπήγε ναγοράση μίαν πολιτικήν ένδυμασίαν, ρεδιγχόταν καστανόχρου, γελέκον κλαδωτόν και καπέλον μαύρον. Όταν έπαγήλθεν ούτω μεταμορφωμένος, αί δύο γυναίκες δέν τον άνεγνώρισαν άμέσως.

— Κυρία, είπε ή νεανίας άνοιγων την θύραν του μαγαζιού, ιδού ή υπάλληλός σας που έρχεται να πάρη τας διαταγάς σας.

— Άλλ' ή Ζινέττα δέν είχεν όρεξιν να γελάση. Βεβαίως τώ ταξειδίον του Τιάρκου δέν ήτο τώσιν έπικίνδυνον' ή νέος

όμως δέν είχεν ύποσχεθώ εις τον Ναπολέοντα να μείνη πλησίον του Βασιλέως της Ρώμης;

Θα έξωρίζοντο λοιπόν και πάλιν. Δια πόσον καιρόν; Κανείς δέν ήξευρε!

Μ' εύνόητον συγκίνησιν, ή Ζινέττα και ή κυρά-Σαμπώ συνάδουσαν τον Τιάρκον μέχρι του μονίπου άμαξίτου, τώ όποιον θα τον ώδήγηει εις τώ Ραμπουγιέ με τας πραγματείας του.

— Θα μου γράφης, Τιάρκο; ήρώτησεν ή Ζινέττα.

— Ναί. Άντίο, Ζινέττα! Θα γυρίσω για να σε πάρω!

Καλημέρα, Τάκο!

Όπως προέβλεπεν ή Τιάρκος, ή άυστριακός αξιωματικός, προς τον όποιον άπετάθη, τον είσηγαγε χωρίς δυσκολίαν εις τώ άνάκτορον του Ραμπουγιέ. Οι φρουροί της Αυτοκρατειρας είχον διαταχθώ από τον Μέττερνιχ να μη έπιτρέψουν ποτέ να έπικοινωνήση με τον Αυτοκράτορα. Άλλά που να ύποπτευθουν ότι ή νεαρός εκείνος πωλητής δαντελλών ήτο άπεσταλμένος του Ναπολέοντος!

Άφού άνέμεινεν όλίγας στιγμάς εις τὰ προπύλαια, ή Τιάρκος είσχηθη εις τὰ διαμερίσματα του ίσογειού. Έκει εύρίσκοντο ή Αυτοκράτειρα, ή κυρία Μοντεσκιού, ή βασιλεύς της Ρώμης, και οι όλιγοί θεράποντες, οι όποιοι είχον ακολουθήσει την φεύγουσαν αυτοκρατορικήν οικογένειαν.

«Καλημέρα, Τάκο!» (Σελ. 327, στ. 6.)

Μόλις ή νεαρός βοημός άφηρσε τώ μαύρον καπέλον που έσκέπαζε τὰ σγουρά του μαλλιά, ή κυρία Μοντεσκιού άνεγνώρισε τον πρώην γιδαμαξάν του Βασιλέως της Ρώμης' αλλά έννοήσασα ότι ή μεταμόρφωσις αυτή είχε κάποιονσπουδαίον λόγον, δέν είπε τίποτε.

Ο Τιάρκος παρητήρησεν ότι ή άυστριακός αξιωματικός που τον είχεν εισαγάγη, έμεινεν όρθιος παρά την θύραν, και έξηκολούθησε να παίξη τον ρόλον του. Ηνοιξε τὰ κουτιά, και άπλόγων επί της τραπέζης και των καθισμάτων τώ περιεχόμενον, ήρρισε να τώ έξηγή και να τώ έκθειάζη.

— Φέρνω στη Μεγαλειότητά Σου τες τελευταίες μύδες του Παρισιού. Είνε από τώ καλλίτερο κατάστημα...

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Άγαπητοί μου,

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ δέν έπροχώρησεν ακόμη. Δέν ήλθε καν ή ημέρα, κατά την όποιαν αρχίζει έπίσημως τώ Φθινόπωρον. Ούτε άνοιξαν τὰ Σχολεία, ούτε έπέστρεψαν όλοι από τας έξοχάς. Άλλά τὰ σύννεφα, σκοτεινά προμηγύματα, αναβαίνουν απ' όλα τὰ

σημεία του ορίζοντος. Και όταν ακόμη ή ούρανός της βίας άπτικής ημέρας είναι καθαρός και στυλινός, ως να έσμαλτώθη προσφάτως, φαίνονται εις τὰ κρσπεδά του ή ρόποι της μακρυνης συννεφιάς. Είνε ως ώραιον γαλάζιον φέρεμα, λασπωμένον από κάτω ή—άν προτιμάτε,— γαρνιρισμένον με γούνες... Και πότε εκεί πέρα, προς την Σαλαμίνα, ή όρίζων είναι θολός' πότε σκοτεινιάζει προς τον Πειραιά και την Αίγινα' πότε ζοφούται προς την Πάρνηθα ή την Πεντέλην' και πότε υπεράνω του Ύμητου σωρεύονται ταπειλητικά νέφη.

Μακράν ή πλησίον, ή τι ώραν και άν έπισκοπήσετε, είναι άδύνατον να μη διακρίνετε τώρα κάποιον τερρόν, μολυβδόχρου ή ύποκύνον φράκτιν. Μακράν ή πλησίον, πάντοτε κάπου βρέχει. Η έβρεξε πρό όλίγου, ή θα βρέξη μετ' όλίγον... Πότε-πότε τώ μαύρον ύετοφόρον νέφος αναβαίνει θριαμβευτικώς εις τώ ζενιθ και όλίγοι σταγόνας βροχής άποπειρώνται να μεταβάλουν εις λάσπην τώ κιτρινωπόν χρώμα των Άθηνών. Και ή άέρας που φυσά είναι δροσερός άποβροχάρης.

Άλλ' οι άνθρωποι δέν περιμένουν βέβαια τας πρώτας θυέλλας του Σεπτεμβρίου δια να αισθανθουν τώ Φθινόπωρον που έρχεται. Ούτε την συσώρευσιν των κιτρινωών φύλλων παρά τας ρίζας των δένδρων, ή την γυμνότητα των ισχνών κλάδων που άποκαλύπτουν όλσεν νέους δμιγλάδεις όρίζοντας. Άρκεί τώ ένδύμυχον συναίσθημα της έλαττώσεως του φωτός και του θάλπους, τώ όποιον δέν είναι άρκετόν πλέον ναγοροφά και να διαλυη όλσος τους άτμούς. Και άρκεί ή μελαγχολία, την όποιαν γεννά εις την ψυχήν ή προσέγγισις της κοκής αυτής ώρας τώ φύχους, της ύγρασίας, του σκότους και της νεκρώσεως.

Και όμως οι ποιηταί, καθώς ξεύρετε, λατρεύουν τώ φθινόπωρον. Θαυμάζουν τὰ ώραια χρώματα των δύσεων και των δειλινών του. Τέρπονται εις την μελαγχολίαν που κυριεύει την ψυχήν των. Και βλέπουν τώρα εις την Φύσιν τον βραδόν

θάνατον μιας Πεντάμορφης, που την στιγμήν ακριβώς που ψυχορραγεί, περι- ενδύεται όλην της την ωραιότητα. Δι' αυτό οι ποιηταί, οι καλλιτέχνη, λατρεύουν το Φθινόπωρον, και πολλοί το προτιμούν απ' όλας τας ώρας, ακόμη και από την Άνοιξιν.

Άλλά μήν εμπιστεύεσθε πολύ-πολύ εις τούς ποιητάς. Ποσοί απ' αυτούς δεν είναι άρρωστοι ψυχαί, που σ'ς πλανούν χωρίς να θέλουν! Νομίζω, ότι ο υγιής άνθρωπος εις το Φθινόπωρον αισθάνεται, βλέπει κάποιον κακόν' και το κακόν ποτέ δεν εμπορεί να είναι... καλόν. Μήν εντρέπεσθε λοιπόν να όμολογήτε, ότι δεν σ'ς άρέσει καθόλου ή ελάττωσις του φωτός και του θάλπου, και ότι ή μεγαλύτερη αλήθεια αυτή που σ'ς έμπνέει, κατά βάθος δεν έχει τίποτε το εύχάριστον. Όταν προπάντων ένθυμησθε και την παραβάλλετε με την χαράν που σ'ς προξενεί ή Άνοιξις, ή άφύπνισις, ή ανα- νέωσις, ή σωματική και ψυχική αναγέν-

νησις, ή όποια διαδέχεται την νάρκην του χειμῶνος.

Πάσχομεν τώρα μαζί με την Φύσιν, διότι πάσχει και αυτή. Ως τέκνα της γνήσια συμμεριζόμεθα τον πόνον της. Δεν θα ήτο φυσικόν, δεν θα ήτο ανθρώπινον, αν μ'ς ήρσεν ή φθινοπωρινή λύπη περισσότερον από την ανοιξιάτικην χαράν, αν έπροτιμούσαμεν δηλαδή από την ζωήν, τον θάνατον και την έκμηδέ- νισιν! Μερικοί ποιηταί, αυτοί που ψάλ- λουν το Φθινόπωρον ως την ωραιότεραν ώραν, μ'ς πλανούν, μ'ς μεταδιδουν κάτι από τον έκφυλισμόν των, μ'ς έδηγούν ασυναίσθητως προς την νύκτα της πα- ρακμής και της άνωπαρξίαις.

Άφισατέ τους εις τον κατήφορον, όπου τούς σπρώχνει ή Μοίρα, και σεις ακολουθήσατε την φύσιν σας την υγιή και την όρμην σας. Προς την Ζωήν! Προς την ήμέραν της άκμης και της εύτυχίας! Ζητήσατε περισσότεραν χαράν δια νάντι- δράσατε κατά της λύπης που σ'ς προξε-

νει το Φθινόπωρον. Ζητήσατε περισσότε- ρον φῶς, δια νάντικαταστήσατε έκείνο που σ'ς στερεί ο άπομακρυνόμενος ήλιος. Ζητήσατε περισσότερον θάλπος δια νάνα- πληρώσατε έκείνο που φεύγει... Θα τα εύρετε όλα εις την έργασίαν, εις την με- λέτην, εις την κίνησιν, εις την αγάπην, εις την στοργήν. Όχι όνειρα, ούτε ρεμ- βασμοί, ούτε νάρκη ζωής. Και επιτέ- λου, δια να παραγορήσθε περισσότερον, δια να ύπομένετε το άναγκαίον κακόν, να συλλογίζεσθε ότι ή ώραία Άνοιξις του φωτός και της χαράς, ή μεγάλη άφύπνισις της φύσεως και της ψυχής σας, δεν εμπορεί να έλθη αν δεν προη- γηθή το σκότος, το ψύχος, ο λήθαργος, ο ύπνος, ο προσωρινός θάνατος του Φθι- νοπώρου και του Χειμῶνος.

Σ'ς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
Υ. Γ.—Έως να τελειώσω την έπι- στολήν μου, τα σύννεφα έπικινώθησαν. Ά- στραπαι, βρονται, βροχή ραγδαία. Καλή αρχή!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η καμινάδες των Νεράιδων

Είς το Τυ- ρόλον εύρί- σκονται κάτι πολύ περίε- ροι βράχοι, τούς όποιους ο λαός εκεί- νομάζει «κα- μινάδες των Νεράιδων», εξ αιτίας του σχήματός των που τούς κάμνει πραγματικώς να όμοιά- ζουν με καπνοδόχους άτμομηχανών. Μερικοί από τούς βράχους αυτούς φθάνουν εις ύψος οκτώ ή δέκα μέτρων. Στηρίζονται επί εδάφους όχι πολύ συμ- παγούς, τα δέ ύδατα της βροχής περι- τρώγουν τα χρώματα κατά παράδοξον τρόπον όλόγυρα, ώστε νομίζει κανείς ότι οι βράχοι είναι στημένοι επάνω εις στυλο- βάτας. Οι πολυπληθείς περιηγηταί πε- ριεργάζονται με θαυμασμόν τές «καμινά- δες των Νεράιδων».

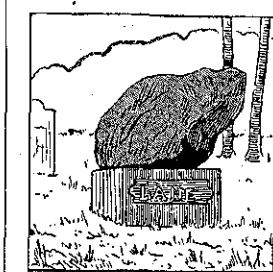
ην και... να επανέρχεται χωρίς βλά- βην εις την θέσιν του!

Κουνέλια χωρίς αυτιά

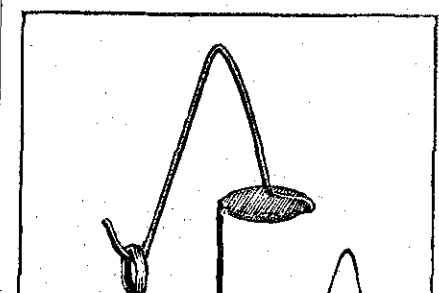
Τα δίδυμα αυτά κουνελά- κια που βλέ- πετε εις την άπέναντι εικό- να, έγεννήθη- σαν πρό όλίγου εις έν κτηνο- τροφείον της Γαλλίας. Το έν έχει έν μόνον αυτί, το άλλο δεν έχει κανέν. Η έλλειψις όμως αυτή δεν τα ένοχλεί διόλου και τα «δίδυμα» είναι λαμπρά εις την ύγειαν των.

Ο περιεργότερος τάφος του κόσμου

Πρό όλίγου καιρού, ένας ά- ερόλιθος έπε- σεν εις κάποιον νεκροταφείο ν της Άγγλιας, και ίσα-ίσα έ- πάνω εις ένα τάφον. Το πε- ριεργόν είναι ότι ο τάφος αυτός δεν έβλάσθη σχεδόν διό- λου, ο αερόλιθος όμως έβυθίσθη βαθειά μέσα του και έκτοτε μένει εκεί, αποτε- λών πραγματικώς τον περιεργότερον έν- τάφιον στολισμέν του κόσμου. Ούτως ο κοινός και άσημος τάφος του μακαριτου κ. Lane έγινε μοναδικός και πασίγνω- στος.

Παίγνιον ισοροπίας

Πάρτε μίαν φουρκέταν των μαλλιῶν και δώσατέ της το σχήμα που βλέπετε εις την κάτω δεξιή γωνίαν της εικόνας, Σημνώσατε μίαν χαλκίνην δεκάραν εις

την τοιμπίδαν, την όποιαν αποτελεί το άκρον του ενός σκέλους, και κρεμάσατε ένα δακτυλίδι αρκετά βαρύ εις το άγκι- στρον το όποιον αποτελεί το άκρον του άλλου σκέλους. Τοποθετήσατε το σύνο- λον επάνω εις μίαν βελόνην, όπως δεί- χνει ή εικών. Θα εμπορέσατε να περι- στρέψετε την δεκάραν επάνω εις την μύ- την της βελόνης και να την κρατήσατε εις ίσοροπίαν.

Πρόβλημα

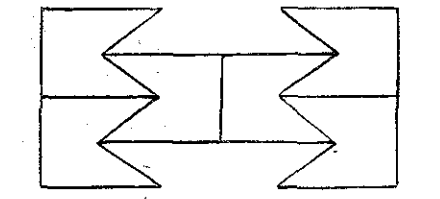
Έσάλλη υπό του Σημαιογράφου Έλληνοσ

	M	
K	A	P
	M	
P	M	P
	A	
K	M	P
	A	

Να χωρισθῇ ο άγρός αυτός με τας τέσσαρας οικίας εις τέσσαρα ίσα μέρη ούτως ώστε έκάστη οικία να έχη εις το μεριδίον της μίαν κερασέαν (K) μίαν μηλέαν (M) μίαν ροδακινέαν (P) και μίαν άπιδέαν (A).

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Ά- θήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλῃ την λύσιν του άνω Προ- βλήματος εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύρι- πίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμ- ματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτῶν θα δημοσιευθῶν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθῇ από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικῶς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δω- ρεῶν, τον πρώτον κληρωθῶσάμενον δι' έν έ- τος, τούς δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμη- νίαν. (Έάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρο- μη του θα παραταθῇ).

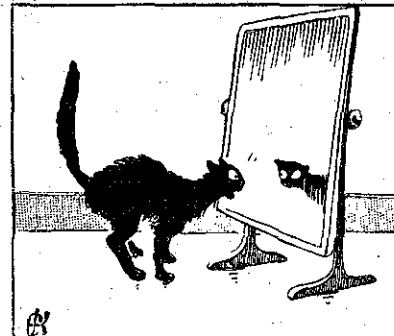
Λύσις του Προβλήματος του 38ου φυλλαδίου

Ίδου πῶς θα διαιρεθῇ το σχήμα εις έξ ίσα και όμοια μέρη.

Η ΓΑΤΑ, ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

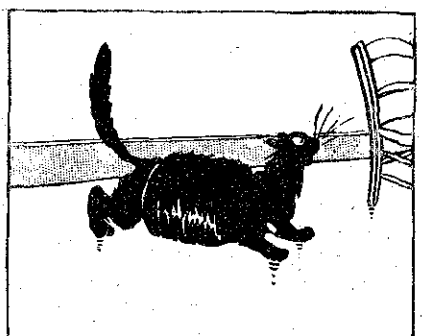
ΙΛΛΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΞ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

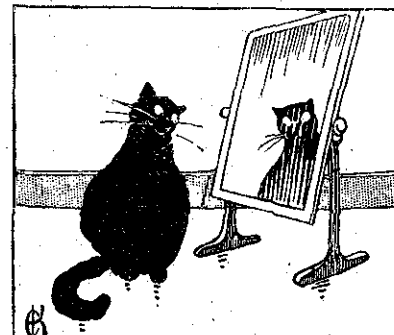
Η Σερπετή κυττάζεται εις τον καθρέ- πτην και συλλογίζεται περίλυπη: — «Άχ, πῶς με κατήτησαν τα βάσανα! Πῶς έλίγηψα! πῶς έμάδησε ή γούνα μου! Κανείς δεν μ'ζαγαπῇ έτσι και δεν με χαί- δεύῃ.. Τι θα γίνω! τι θα γίνω!»

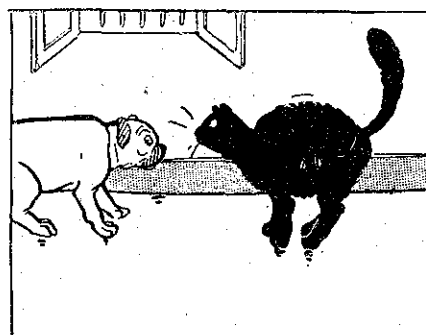
Έκει που τα έλεγεν αυτά, κάνει έτσι και βλέπει επάνω σε μιὰ καρέκλα, μιὰ γούνα μαύρη κουβαριασμένη. Στην αρχή της εφάνηκε σά γάτα. Όταν όμως έπλη- σίασεν, είδεν ότι ήτο ένα μανσόν. Έμει- νεν έκθαμβη. «Μωρέ, τί ώραία γούνα!

έσυλλογίσθη: Τι να τη θέλουν άρά γε; Καλέ μήν είναι για μένα;... Φόρεμα δικό μου;... Και να ιδής που θα μούρ- χεται ίσα-ίσα!» Έφόρεσε το μανσόν και είδε πραγματι- κῶς ότι της επήγαινε θαυμάσια. Έπήγε

πάλι στον καθρέπτη. Τι μεταμόρφωσις! Είχε γίνῃ νέα, παχιὰ, φουνωτή, γυκλι- στερή. Έτσι μάλιστα, όλοι θα την αγα- πούσαν και όλοι θα την χείδευαν... Φαίνεται, όμως ότι δεν ήταν αυτής της

γνώμης και ο Έκτωρ, ο σκύλος. Αυτός άμα είδε την Σερπετήν κ' έμυρίσθη το μανσόν της κυρίας του, άγρίεψε πολύ και έχούθη επάνω της με γαυγίσματα. Από τον φόβον της ή Σερπετή δεν έσυλλογίσθη

ούτε φόρεμα ούτε τίποτα. Όρμησε να φύγῃ από τα στενά κάγκελα του παραθύρου. Και αυτή μὲν επέρασε' όχι όμως και το μαν- σόν, το όποιον έπεσε κάτω. Τότε ο Έκ- τωρ το πήρε και το πήγε στην κυρία του.

Αδρήλιον, Κομήτην τῶν Χάλει, Μικρὸν Διαβολάκι, Μικρὸν Δόγγην, Αναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, Μίαν τῶν Χαριτων, Σκληρὴν Σκληρίαν, Κόρην τῆς Μαιευδίας, Μπαρουτοκαπινομένην Γαλανόλευκην... ἡ Δευκὴ Περιστερὰ (0) μετ' Ἀεροναυτοπούλου, Σουλδία, Πεταγὴν Νεραϊδοῦσαν, Ναυτοπαῖδα Σπασίω... ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα (0) μετ' Ἀθανάσιον Διάκον, Μελάχραν, Ἐργον Ἀυτοκράτορος, Ρεζεντᾶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Λατρεντὴν Σταυροφόρον (ἔλαβα) Κ. Σαραντιδῆν (πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ ποῖον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ποῦ λέγεις ἀντεγράψῃ τὸ ποίημα, διὰ νὰ τὸ ἀναφέρῃ ὠρισμένως) Βυζαντινὸν Ἄστρον (μὲ γαῖα τὸ καινούργιον σπῆτι) Βάρονα τοῦ Κανάρη (τετράδια ἔστειλα ἢ σημερινὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» σὲ πληροφοροῦν) Κύμα τοῦ Πόντου (ἔλαβα τὸ ὄρατον δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Σοφίαν) Ταιτοῦ (ἐλπίζω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ συνδρομηταὶ τὸ λαμβάνουν) Λεῖλὰ Σουλδάναν (ἔστειλα) Ἀγγεῖον (προτιμῶνται τὰ συντομώτερα) Δευκὴν Περιστερὴν (ἀντιγράψῃς ποιήματα εἶνε περιττόν) ὅταν συνθέσῃς ἰδικά σου, τότε μοῦ στέλλεις αὐτὰ ποῦ βλέπεις νὰ δημοσιεύσῃ, εἶνε πρωτότυπα ἔργα τῶν ὑπογεγραμμένων) Ὀνειρον τῆς Κύπρου (τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ σὰς συγκαίρω διὰ τὸν μέγαν σου πατριωτισμόν) Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (ὄχι, στείλῃ μου ἄλλα) Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν (τί νὰ γίνῃ) Ζιὰ Βένη (ἀς ἐλπίσω λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον) ὅσα ἐργασίας καὶ ἂν ἔχῃς, ἅμα θέλῃς, εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομήσῃς ὀλίγον καιρόν) Σουλφίδα (ἔστειλα, συνήλθες λοιπὸν ἀπὸ τὸν τρόμον ποῦ σοῦ ἐπροβόησεν ἢ πικρατὰ; βέβαια, δὲν ἦτο εὐχάριστον πρῶγμα, ἀλλὰ νὰ μὴ εἶσαι καὶ τὸσον ὑπερβολικὴ) Ροδodάκτιλον Ἡδὸ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἑλληνικὸν Ἔϊφος (ἔστειλα, ὄρατα ἢ ἐπιστολὴ σου) Ἀεροναυτοπούλου, Φοῖβην (ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς ἔλειπεν, ἀλλὰ τώρα ἤλθεν) Ὁραίαν Ἀμαζόνα (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πατρινὴν Ναυτοπούλου (ἔστειλα, ὅ περὶ οὗ ἐρωτῆς δὲν εἶνε πλεόν) Παιδάδα κλπ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατῶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου.

Ἐὶς τὴν ἑξῆς τῶν λύσεων, εἰ καὶ ὁποῖον δὴν νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φαιλλάκι, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

406. Δεξιόγραφος Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας Μετ' ἐπίρρημ' ἂν κολληθῇς, Στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀσφαλῶς θὰ σχηματίσῃς. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐργότου Ἀυτοκράτορος

407. Στοιχειογράφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ Θὰ σὲ βάλῃ ἐπὶ τὴν ἀγάλην Ὅταν θεὰ κοιμηθῇς, Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι Τότε θὰ εὐχαριστήθῃς Ὅταν θεὰ τραγουδάει. Καὶ ἂν λιγὰν τὸν περᾶθῃς, Τότε θὰ σοῦ κουβαλάει Ὅτι, λῦτα τὸν προστάξῃς. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλεῖος

408. Μεταγραμματισμός Ἄδικα τὸν κόπο κάνω Πι νὰ βγάλω, Ἀδ νὰ βάλω. Δένδρο ἦταν καὶ τὸ ἕνα. Δένδρο εἶνε καὶ τὸ ἄλλο. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ν. Η. Ἀναγνωστοπούλου

409. Γωνία + * * * * * = Ἀρχ. ἱατρός. * * * * * = Ἀρχ. ὄργανον. * * * * * = Μάντις. * * * * * = Ἀρχ. πόλις, * * * * * = Βασιλεὺς Λυδῶν. * * * * * = Ἀσθένεια. * * * * * = Βασιλεὺς Περσῶν. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος λέμβου. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγγελικῆς Ν. Γεωργοπούλου

410-414. Μαγικὸν Γράμμα Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Λόγος, οἴημα, χαρὰ, ἄλγος, μῆρος. Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μελάχρας

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων Κυνικός φιλόσοφος—ζῶον—σύνδεσμος+ Κοινὸν ἀρωματικόν—Σύνδ.—προστακτικὴ+ Ἄντωνυμία—ἀντωνυμία—ἀντωνυμία. Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Παλιεροῦ

416. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γωμικόν ἐκ δύο λέξεων: 1, Δένδρον ἀρωματώδες. 2, Ὁραία τέχνη. 3, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Περιφρῶς μάντις. Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ζιλχῆ-Χανούμ

417. Φωνιεντόλιπον μ - κρητ - ν - μ - κρητ Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κερυνηακοῦ Ἀστίου

418. Γρίφος Οἶκος Οἶκος ὄντα Ἄλλο Οἶκος Οἶκος Ἄλλο Οἶκος Οἶκος Ἄλλο Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὀμήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33. 336. Διαβήτης (διὰ, βῆ, τίς).—337. Τόμσκη—Ὀμσκη.—338. Πάρος—φάρος—Χάρος.—339. Ναι—ἴνα.

340. Σ (ροιά, Ἀραράτ, Τάρας, Ἴστρος, σίτος.) ΤΙΣ ΤΟΣΟΣ 342—343. 1, Πέλαγος, ΣΙΣΥΦΟΣ (πὲ λαγός) 2, Ὑμναῖος, (ἔμαι νέος).— ΣΟΣΟΣ 344. ΕΣΤΙΑ (Ἐρμῆς, ἄστια, ἀετός, Δανία, Ἀθηναί.)—345. Ὁ πλοῦτος θνητός ἢ δόξα ἀθάνατος.—346. Πῆρας ἐπιτίθει μὴ ἀποδειλιῶν(π' ἐρ—ἄς ἐπὶ τέ—λύμη—ἀπὸ δι—λι—ν.)

ΔΑΡΥΤΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεῖα Ὀμονοίας Ὁδὸς Δώρου 8α Ὁραὶ ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστα μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτὰ 5 μόνον μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιςτος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος εἶνε καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετ' ἀπλᾶ ἢ κατὰ τὴν ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ.— Αἱ μὴ συνδεδεμέναι ὑπὸ τοῦ ἀντίμου ἀγγελλίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Παρακαλῶ τὸν Φιλελεύθερον νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του.—Πατρινὴ Ναυτοπούλα. (Γ, 137)

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων πανταχόθεν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί καὶ Ἴταλίστι. Προτιμῶ καλλόνος. Διευθύνσεις: Ροδodάκτιλος Ἡδὸς, ὁδὸς Μαιζώνος ἀρ. 121, Πάτρας. (Γ, 138)

ΖΗΤΩ!!! σπεύσατε νὰ ὑποδεχθῆτε!!! Ἔργεται ὁ αὐτοκράτωρ Ἀυτοκρατορικός Ἀετός τῆς «Διαπλαστικῆς Ἀυτοκρατορίας!» μετὰ τοῦ διαδόχου Νέου Ὁρφέως καὶ τοῦ μυστικοσυμβούλου Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Ζητοῦνται ψευδωνυμοῦχοι πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτάτων θέσεων. Ἀπευθυντέον: Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα, Poste-restante, Βόλον. (Γ, 139)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ 37ου ΚΑΙ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδὲ τὰς λύσεις εἰς τὰς σελίδας 321 καὶ 329)

- ΑΘΗΝΩΝ Ἀλ. Γρ. Φωτοῦνας (37-38), Γρ. Γ. Πάικος (38), Γεώρ. Θ. Πισσανῆς (38), Φανή Ν. Λαοσάκου (38), Εἰσατ. Φ. Παναγιωτάκος (38), Χαρ. Γ. Οἰκονομῆς (38). ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἐμμ. Α. Τσιολῆς (37). ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΚΡΑΤΑΣ Ἀμ. Η. Κυριακόπουλος (38) ΚΟΔΟΥ Γεώρ. Ν. Φινικιάκης (38). ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ Κωνσ. Εδσ. Βλάσης (38). ΓΥΘΙΟΥ Ἀμ. Ἀν. Φωργιάς (38). ΔΑΡΣΙΝΗΣ Φίλιππος Ἡγεμονίς (38). ΠΑΤΡΩΝ Καίτη Ἀρχύου (35). ΣΠΑΡΤΗΣ Ἀθ. Γ. Βαλασάκης (36, 37, 38), Πάνος Φυγοῦδης (38), Νικόλ. Γ. Ρασσογιάννης (38), Εὐμαρίνη (38). ΣΠΕΡΧΕΙΔΑΔΟΣ Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρου (38). ΦΑΡΣΑΛΩΝ Βέρον Ζ. Κοσουμλῆς (38). ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ Κλεομένη Η. Παπακωνσταντίνου (38). ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Ἐλπίς Βλάση (37-38). ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΥΧΗ Μαρία Μ. Ρίζου (36). ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Νικόλ. Δ. Δοξαράκης (36). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κ. Γ. Κυριακίδης (38), Μαρία Μπάλα (36), Κλίμα Ν. Μανωλάτος (38). ΣΜΥΡΝΗΣ Ὁδία Παπαδόπουλου (37-38). ΧΑΝΙΩΝ Μυροῖνη Η. Ἀλεπουδῆλη (38). ΧΙΛΗΣ Σ. Μανωλῆς (36). ΚΙΟΥ Μαρία Ε. Πατῆ [37-38].

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρότων δεθῆν τὴν λύσιν τῶν ἀνὰ τὰ ἐπίθροισαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσιν ἢ ἐν Σμύρῃ ΘΑΔΕΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ὅποια καὶ ἐπιγραφῆ διὰ μίαν ἡμερίαν. Πλεονάζον λεπτὰ 40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν. Ὁ ἀποστελλόμενος ἄνευ δεκαλέκτου τὴν λύσιν δὲν ἀναγίγνεται, οὔτε οἱ ἀποστελλόμενοι πεντάλεκτον ἀνεῖ δεκαλέκτου. (Γραμματισμῶν ὀφθαλμικῶν 10 παρὰς ἰσοδυναμεῖ μετ' 5 λεπτὰ) Ὅσοι διὰ 10 λεπτὰ χρειάζονται γραμματισμῶν 20 παρὰς.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσῃν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδ. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορίου Λεπτὰ 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συναρθούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΕΜΗΧΙΟΣ, ΤΡΙΜΗΧΙΟΣ. Includes publisher info: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὀδὸς Ἐβριτίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

«Τοῦς δεῖχναι ἕνα μεγάλον ἀστακὸν σὰ γουρουνόπουλο...» (Σελ. 334, στ. 6')

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

— Φεύγομε αἰθριο. — Ἐμεῖς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ. — Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἄγνα ἔφυγαν. — Ναι, μᾶς ἔγραψαν. — Καὶ μᾶς. — Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν γράφει ὑπερβολές; — Τοῦ ὄρεσον καὶ τὸ συνεθίζει. ἐγὼ ὅμως δὲν ἔλαβα γράμμα οὔτε ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα οὔτε ἀπὸ τὴν Ἄγνα. — Ἀλλά;... — Ἐλαβα γράμμα ἀπὸ τὰ Ζηρόπουλα. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι γνωρίστη-

καν εὐτὸ χωρὶ μ' ἕνα κοριστάκι.. Ἄγνα.. — Τὴ δική μας; — Ναι... καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι... — Τὴν Ἀνδρέα; — Βεβαίως. Ἐγείναν φίλοι καὶ ὄλοι τὴν ἡμέρα φερέουμα μαζί. Οἱ γονεῖς τῶν τοῦς ἔδειξαν ἕνα λαμπρὸ μέρος. Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἄγνα μονάχη τῆς πιάνει τόσων πολλὰς γαρίδες, ὥστε ἡ μαγειρίσσα δὲν ἄννοεῖ νὰ τὲς μαγειρέψῃ. — Γιατί θὰ εἶνε πολὺ μικρές. — Ὅχι, κακέ, ἀλλὰ γιατί δὲν ἔχει τόσων μεγάλης κατασρόλης. — Τότε λοιπὸν πῶς κατορθώνει νὰ κάμνει κόκκινους τοὺς ἀστακοὺς ποῦ

πιάνει ὁ Ἀνδρέας; — Τί; ὁ Ἀνδρέας πιάνει ἀστακοὺς; — Ἐταί μᾶς γράφει. — Ἐσὺ ἐπιασες ποτὲ ἐπὶ τῇ ζωῇ σου ἀστακὸ; — Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι. — Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι, ὅτι ἀρκεῖ νὰ καθῆσθαι κανεὶς ἐπὶ τὴν ἀπρογιάλια μὲ μίαν μύγα ἐπὶ τὴν μύτη τῆς πέννας του, ὅπως τὸ κάμνουμε καμμιά φορὰ ἐπὶ σχολεῖο γιὰ παιγνίδι! — Ὄ, ἔξρω καλά πῶς πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς δικτυα... — Ἡ κοφίνια... — Κοφίνια ποῦ τὰ εἰγγουν ἐπὶ τῇ θάλασσα, κοντὰ ἐπὶ τὸς βράχους, μὲ δέ-